

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Spółka Akcyjna w S. wystąpiła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego B. J. kwoty 5300 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie żądania pozwu wskazała, że w okresie od 10 lutego 2009 roku do dnia 09 lutego 2010 roku obejmowała ochroną ubezpieczeniową w zakresie AC pojazd marki O. (...) o nr rej. (...). W dniu 20 stycznia 2010 roku pozwany na skutek niezachowania należytej ostrożności podczas poruszania się po jezdni w charakterze pieszego – w szczególności z powodu tego, że wtargnął na jezdnię wprost pod prawidłowo jadący pojazd marki V. o nr rej. (...) kierowany przez R. F., który z kolei próbował ominąć pozwanego, zderzył się z wyżej podanym pojazdem marki O. (...). W wyniku tego zdarzenia uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...), dlatego też po ustaleniu odszkodowania na kwotę 5300 zł (szkoda całkowita) – w dniu 02 marca 2010 roku wypłaciła poszkodowanemu tę właśnie kwotę. Skoro zaś z ustaleń przeprowadzonych przez Policję wynika, że przedmiotowa szkoda powstała na skutek naruszenia przez pozwanego podstawowych zasad i przepisów ruchu drogowego, na mocy art. 828 k.c. niniejsze powództwo jest zasadne.

Na rozprawie w dniu 05 kwietnia 2013 roku pozwany B. J. wniósł oddalenie powództwa w całości zarzucając, iż nie czuje się winny zdarzenia, jakie miało miejsce w dniu 20 stycznia 2010 roku, gdyż znajdował się na pasach i do zdarzenia doszło wyłącznie z winy kierowcy pojazdu, jakiej marki nie pamięta.

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymywały stanowiska w sprawie, przy czym dodatkowo na rozprawie w dniu 23 stycznia 2015 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego oświadczając, iż nie otrzymał wynagrodzenia, ani w całości, ani w części.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 stycznia 2010 roku w B. na ulicy (...), na wysokości posesji nr (...) w obrębie wyznaczonego przejścia dla pieszych, miała miejsce kolizja drogowa, w której uczestniczyli: pieszy - pozwany B. J. (wówczas 16-letni), R. F. – kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), A. K. – właściciel zaparkowanego na postoju TAXI samochodu osobowego marki O. (...) o nr rej. (...) i R. K. – właściciel zaparkowanego na postoju TAXI samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej. (...).

Według wstępnych ustaleń funkcjonariuszy Policji z Komendy Powiatowej w B. – ulicą (...) w B. od strony D. w kierunku J. jechał R. F. kierujący samochodem marki V. (...). Będąc w odległości około 10 m przed przejściem dla pieszych, pomiędzy budynkiem nr (...), a 7, potrącił pieszego B. J., który wkroczył na jezdnię z prawej strony z zaparkowanego pojazdu przy prawej krawędzi jezdni, po czym wpadł w poślizg i stracił panowanie nad pojazdem, przejechał przeciwny pas ruchu, a następnie najechał na zaparkowany w zatoczce TAXI samochód marki O. (...), który siłą uderzenia przesunięty został na zaparkowany za nim pojazd marki R..

W wyniku tej kolizji uszkodzeniu uległy wszystkie pojazdy uczestniczące w zdarzeniu, zaś pieszy w wyniku potrącenia doznał obrażeń ciała.

Dowód:

- notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym z dnia 04 marca 2010 r. – k. 30,
- pisemna opinia biegłego sądowego A. P. z dnia 10 października 2013 roku – k. 151-187;
- protokoły przesłuchań świadków i pokrzywdzonego – w aktach Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich sygn. akt Npw (...);

- zeznania świadka R. F. – k. 131-132v;
- zeznania świadka A. K. – k. 132v-133.

W dniu przedmiotowego zdarzenia pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) objęty był ochroną ubezpieczeniową w zakresie AC – na podstawie umowy ubezpieczenia zawartą ze stroną powodową (...) Spółką Akcyjną w S., potwierdzoną polisą nr (...).

Dowód: polisa komunikacyjna nr (...) z dnia 09 lutego 2009 roku wraz z ogólnymi warunkami ubezpieczenia pojazdów mechanicznych od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia – k. 7-10 i k. 52-67.

Z uwagi zaś na fakt, iż wskazany wyżej pojazd marki O. (...) uległ uszkodzeniu, A. K. zgłosił szkodę swojemu ubezpieczycielowi tj. stronie powodowej. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego powodowe Towarzystwo (...) ustaliło, że naprawa przedmiotowego pojazdu jest nieopłacalna i przyznało poszkodowanemu odszkodowanie stanowiące równowartość różnicy pomiędzy wartością rynkową pojazdu w dniu szkody, a wartością uszkodzonego pojazdu (szkoda całkowita) tj., kwotę 5300,00 zł.

Odszkodowanie w w/w wysokości zostało wypłacone w dniu 02 marca 2010 roku na konto wskazane przez A. K..

Dowód:

- zgłoszenie szkody komunikacyjnej z dnia 24 stycznia 2010 r. – k. 12-13;
- protokół szkody w pojeździe z dnia 24 stycznia 2010 r. – k. 14-16;
- pismo strony powodowej skierowane do A. K. – k. 11;
- oświadczenie o zwrotnym przeniesieniu prawa własności z dnia 04 lutego 2010 r. – k. 17;
- pismo (...) Bank S.A. we W. skierowane do strony powodowej z dnia 04 lutego 2010 r. – k. 18;
- pismo A. K. skierowane do strony powodowej z dnia 15 lutego 2010 r. – k. 19;
- wycena nr (...) z dnia 15 lutego 2010 r. – k. 20-28;
- polecenie przelewu kwoty 5.300 zł z dnia 02 marca 2010 r. - k. 29;
- kserokopia 36 zdjęć przedmiotowego pojazdu – k.68-76;
- zeznania świadka A. K. – k. 132v – 133.

W międzyczasie, tj. w dniu 10 lutego 2010 roku Komisariat Policji w B. przekazał do Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich materiały dotyczące przedmiotowego zdarzenia drogowego z udziałem małoletniego B. J..

Postanowieniem z dnia 10 marca 2010 roku w sprawie o sygn. akt Npw (...) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie postanowił nie wszczynać postępowania w sprawie małoletniego B. J., albowiem zebrany materiał dowodowy nie uzasadnił podejrzania, że małoletni wykazuje przejawy demoralizacji polegające na tym, iż przyczynił się do zdarzenia drogowego zaistniałego w dniu 20 stycznia 2010 roku w B.przy ulicy (...).

Dowód: akta Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich sygn. akt Npw (...).

Tymczasem strona powodowa, w oparciu o dokumentację zebraną w toku likwidacji szkody zgłoszonej przez A. K., a w szczególności w oparciu o opis zdarzenia przedstawiony przez Policję – ustaliła, że do zdarzenia drogowego z dnia 20 stycznia 2010 roku doprowadził B. J., który nie zachował należytej ostrożności podczas przekraczania jezdni.

Dlatego też pismami z dnia 05 stycznia 2012 roku, 08 marca 2012 roku i 20 grudnia 2012 roku wezwała pozwanego B. J. do zapłaty kwoty 5 300 zł. Pozwany, za pośrednictwem swojego pełnomocnika – odmówił zapłaty dochodzonej kwoty z uwagi na fakt, iż nie ponosi on winy za przedmiotowe zdarzenie drogowe, a przy tym podniósł, że żądana kwota jest nieudowodniona.

Dowód:

- pismo Komisariatu Policji w B. skierowane do strony powodowej z dnia 20 września 2011 r.- k. 33,
- wezwanie do zapłaty z dnia 05 stycznia 2012 r. wraz z dowodem nadania – k. 35-40;
- przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 08 marca 2012 r. wraz z dowodem nadania –k. 43-47;
- przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 20 grudnia 2012 r. – k. 50-51;
- pismo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. z dnia 01 lutego 2012 r. – k. 41-42;
- pismo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. z dnia 22 marca 2012 r.- k. 48-49.

Na podstawie przeprowadzonej analizy materiałów postępowania można wnioskować, że stan zagrożenia i sytuację wypadkową zaistniałą w dniu 20 stycznia 2010 roku w B. przy ulicy (...) spowodował kierujący samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) R. F., który poruszając się z prędkością niedostosowaną do panujących warunków drogowych, nie zachował należytej ostrożności podczas wykonywania manewru omijania zaparkowanych pojazdów przy prawej krawędzi jezdni, poprzez wykonywanie prawdopodobnie nieprawidłowych manewrów podjeżdżając pod wzniesienie na ośnieżonej nawierzchni jezdni, doprowadził do utraty panowania nad pojazdem zjeżdżając na lewy pas ruchu, do jego krawędzi, w wyniku czego potrącił pieszego przekraczającego jezdnię od prawej do lewej krawędzi jezdni, gdy znajdował się on na lewym pasie ruchu, poza jego środkiem i następnie na skutek błędnych manewrów zjechał do zatoki postoju TAXI znajdującego się po lewej stronie jezdni, gdzie uderzył w zaparkowany tam samochód O. (...), czym naruszył zasady określone w przepisach art. 3 ust. 1, art. 19 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Dowód:

- notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym z dnia 04 marca 2010 r. – k. 30,
- pisemna opinia biegłego sądowego A. P. z dnia 10 października 2013 roku – k. 151-187;
- protokoły przesłuchań świadków i pokrzywdzonego – w aktach Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie III Wydziału Rodzinnego i Nieletnich sygn. akt Npw (...);
- ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego A. P. – k. 213-215;
- zeznania świadka R. F. – k. 131-132v;
- zeznania świadka A. K. – k. 132v-133.

Na podstawie przeprowadzonej analizy czasowo przestrzennej można wnioskować, że kierujący samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) R. F. w chwili potrącenia pieszego B. J. mógł się poruszać z prędkością około 50 km/h, mieszczącej się w granicach dopuszczalnej administracyjnie, którą w panujących wówczas warunkach drogowych nie można uznać za bezpieczną. Zdarzenie miało bowiem miejsce w porze nocnej, podczas zachmurzenia i opadów śniegu. Jezdnie były przy tym pokryte zalegającym śniegiem.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego sądowego A. P. z dnia 10 października 2013 roku – k. 151-187;

- ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego A. P. – k. 213-215.

Główną przyczyną zaistniałych zdarzeń tj. potrącenia pieszego na lewym pasie ruchu i zderzenia z zaparkowanym pojazdem marki O. (...) w zatoce TAXI znajdującej się przy lewej krawędzi jezdni było zatem nie dostosowanie prędkości do panujących warunków drogowych przez kierującego pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) i podjęcie nieprawidłowych manewrów podczas omijania zaparkowanych samochodów przy prawej krawędzi jezdni.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego sądowego A. P. z dnia 10 października 2013 roku – k. 151-187;
- ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego A. P. – k. 213-215.

R. F., kierujący pojazdem marki V. (...), bacznie obserwując zmieniającą się sytuację na drodze i dostosowując prędkość do panujących warunków drogowych posiadał pełną możliwość uniknięcia potrącenia pieszego i podejmując dalej prawidłowe manewry miał możliwość uniknięcia zderzenia się z samochodem marki O. (...). Zaciągnięcie hamulca pomocniczego uniemożliwiało mu odzyskanie przyczepności do ośnieżonej nawierzchni.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego sądowego A. P. z dnia 10 października 2013 roku – k. 151-187;
- ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego A. P. – k. 213-215.

Pozwany B. J. wkroczył na jezdnię bezpiecznie, gdy samochód znajdował się w odległości dającej kierującemu możliwość łagodnego zatrzymania pojazdu przed jego torem ruchu. W stworzonej sytuacji wypadkowej przez kierującego samochodem marki V. (...) pozwany B. J. nie miał możliwości podjęcia skutecznych manewrów obronnych, gdyż nie posiadał możliwości oceny zachowania się samochodu, którego kierujący stracił panowanie nad pojazdem, a pieszy znajdował się na lewym pasie ruchu przynajmniej w granicach jego środka przekraczając jezdnię.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego sądowego A. P. z dnia 10 października 2013 roku – k. 151-187;
- ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego A. P. – k. 213-215.

Odniesione obrażenia ciała przez pozwanego, ujawnione ślady na drodze i złożone zeznania pozwalają wnioskować, że B. J. przekraczał jezdnię od prawej do lewej krawędzi jezdni i został potrącony, gdy znajdował się na lewym pasie ruchu, w odległości w której kierujący samochodem marki V. (...) przy zachowaniu podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, szczególnie zasady ruchu prawostronnego, miał możliwość ominięcia pieszego i zaparkowane pojazdy przy prawej krawędzi jezdni.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego sądowego A. P. z dnia 10 października 2013 roku – k. 151-187;
- ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego A. P. – k. 213-215.

Kierujący pojazdem marki V. (...) poruszając się z prędkością bezpieczną i bacznie obserwując zmieniającą się sytuację na jezdni, bez względu na to, czy pieszy przekraczał jezdnię po przejściu dla pieszych, czy 7 m przed przejściem dla pieszych, posiadał pełną możliwość uniknięcia potrącenia pieszego i podejmując w sposób prawidłowy manewry, miał możliwość nie utracenia panowania nad pojazdem.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego sądowego A. P. z dnia 10 października 2013 roku – k. 151-187;
- ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego A. P. – k. 213-215.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie jest zasadne i tym samym nie zasługuje na uwzględnienie.

Dochodzone pozwem roszczenie strona powodowa oparła na przepisie art. 828 w zw. z art. 415 k.c. Zgodnie bowiem z przepisem art. 828 § 1 k.c., jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez zakład ubezpieczeń roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na zakład ubezpieczeń do wysokości zapłaconego odszkodowania. Przejście roszczeń, o którym w art. 828 § 1 k.c. mowa, ma miejsce natomiast wtedy, gdy strony nie umówiły się inaczej i następuje z dniem zapłaty przez ubezpieczyciela odszkodowania z tytułu ubezpieczenia majątkowego z mocy prawa, do wysokości zapłaconego odszkodowania. Formuła przytoczonego unormowania wskazuje na jego dyspozytywny charakter. Strony mogą się zatem umówić w taki sposób, że zakład ubezpieczeń nie jest zobowiązany do przejścia roszczeń odszkodowawczych przeciwko sprawcy szkody. Górną granicą odpowiedzialności sprawcy szkody w stosunku do ubezpieczyciela w procesie o regres jest natomiast to, co byłby on zobowiązany świadczyć bezpośrednio poszkodowanemu na podstawie przepisów prawa cywilnego. W rachubę wchodzi tu także odpowiedzialność umowna za szkodę wyrządzoną ubezpieczającemu, która wyniknęła z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, albowiem treść art. 828 § 1 k.c. nie daje jakichkolwiek podstaw do przeprowadzania rozróżnienia w zależności od kontraktowej lub deliktowej podstawy odpowiedzialności sprawcy szkody. Dodać również należy, że na skutek subrogacji (art. 518 § 1 pkt 4 k.c.) sytuacja dłużnika nie może ulec pogorszeniu. Przysługują mu przeciwko ubezpieczycielowi wszelkie zarzuty, jakie miał w stosunku do ubezpieczającego w chwili powzięcia wiadomości o subrogacji (art. 513 § 1 k.c., por. wyrok SN z dnia 25 lutego 2004 r., II CK 34/03, LEX nr 1741590).

Drugi z powołanych wyżej przepisów normuje zaś odpowiedzialność deliktową opartą na winie sprawcy. Sąd zwraca przy tym uwagę, że czyn pociągający za sobą odpowiedzialność musi wykazywać określone znamiona odnoszące się do strony przedmiotowej i podmiotowej. Chodzi tu o znamiona niewłaściwości postępowania od strony przedmiotowej określane jako bezprawność czynu oraz od strony podmiotowej określane winą w znaczeniu subiektywnym. Dopiero czyn bezprawny może być oceniany w kategoriach czynu zawinionego w rozumieniu art. 415 k.c. Zaznaczyć trzeba, że bezprawność czynu oznacza jego sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Winę można zaś przypisać sprawcy czynu w sytuacji, w której istnieją podstawy do negatywnej oceny jego zachowania z punktu widzenia zarówno obiektywnego jak i subiektywnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2003 r. V CKN 1681/2000 niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2003 r. IV CK 32/2002 niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2008 r. II CSK 4/2008, LexPolonica nr 2024631). Jednocześnie podkreślić należy, iż to obowiązkiem powoda jest wykazanie wszystkich przesłanek odpowiedzialności deliktowej, w tym zawinionego zachowania się pozwanego jako zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oraz związku przyczynowego między tym zachowaniem się, a szkodą.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że bezspornym było to, że samochód marki O. (...), który posiadał ubezpieczenie auto-casco w powodowym Towarzystwie (...), uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 20 stycznia 2010 roku, co zostało zrekomensowane przez ubezpieczyciela poprzez wypłatę odszkodowania w kwocie 5 300,00 zł w dniu 02 marca 2010 roku. Sporne natomiast było czy pozwany B. J. jest osobą trzecią odpowiedzialną za skutki tego zdarzenia w rozumieniu art. 828 § 1 k.c.

Oceniając zatem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu, strona powodowa wykazała jedynie istnienie szkody, a także jej wysokość i przyczynę sprawczą jej powstania. Nie ulegało bowiem wątpliwości, że w dniu 20 stycznia 2010 roku ulicą (...)w B.od strony D.w kierunku J.jechał R. F.kierujący samochodem marki V. (...). Będąc w odległości około 10 m przed przejściem dla pieszych, pomiędzy budynkiem nr (...), a (...), potrącił pieszego B. J., który wkroczył na jezdnię z prawej strony zza zaparkowanego pojazdu przy prawej krawędzi jezdni, po czym wpadł

w poślizg i stracił panowanie nad pojazdem, przejechał przeciwległy pas ruchu, a następnie najechał na zaparkowany w zatoczce TAXI samochód marki O. (...), który siłą uderzenia przesunięty został na zaparkowany za nim pojazd marki R.. Strona powodowa udowodniła również, że należne A. K.– właścicielowi ubezpieczonego u niej w zakresie AC pojazdu marki O. (...)- odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej wyniosło kwotę 5 300,00 zł.

Natomiast zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na wykazanie pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej.

I tak w pierwszej kolejności należy podnieść, iż to, że prawomocnym postanowieniem z dnia 10 marca 2010 roku w sprawie o sygn. akt Npw (...) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie postanowił nie wszczynać postępowania w sprawie małoletniego B. J., albowiem zebrany materiał dowodowy nie uzasadnił podejrzania, że małoletni wykazuje przejawy demoralizacji polegające na tym, iż przyczynił się do zdarzenia drogowego zaistniałego w dniu 20 stycznia 2010 roku w B.przy ulicy (...)oraz to że z treści notatki urzędowej funkcjonariusza KP w B.z dnia 25 stycznia 2010 roku wynikało, że B. J.przyczynił się jednak do istotnego zdarzenia – nie miało w niniejszej sprawie żadnego znaczenia. Przepis art. 11 k.p.c. określa bowiem prejudycjalność, czyli moc wiążącą prawomocnych wyroków karnych skazujących, a zatem sąd cywilny związany jest tylko ustaleniami dotyczącymi popełnienia przestępstwa - a więc okolicznościami składającymi się na jego stan faktyczny, czyli osobą sprawcy, przedmiotem przestępstwa oraz czynem przypisanym oskarżonemu - które znajdują się w sentencji wyroku. A contrario, sąd cywilny nie jest związany ustaleniami wyroku uniewinniającego, umarzającego postępowanie z powodu okoliczności wyłączających dopuszczalność postępowania karnego (umorzenie bezwarunkowe), warunkowo umarzającego postępowanie, a także wyrokiem nakazowym. W konsekwencji zarówno postanowienie Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 10 marca 2010 roku jak i notatka urzędowa z dnia 25 stycznia 2010 roku stanowią jedynie dowód z dokumentu.

W związku z tym rzeczą Sądu było ustalenie czy za zaistniałą kolizję odpowiedzialność ponosi pozwany B. J..

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zebrany w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Dzierżoniowie III Wydziałem Rodzinnym i Nieletnich w sprawie o sygn. akt Npw (...) oraz wnioski wypływające z opinii biegłego sądowego A. P.– Sąd nie miał jakichkolwiek wątpliwości, że pozwany B. J.nie ponosi winy za zdarzenie drogowe z dnia 20 stycznia 2010 roku. W świetle okoliczności niniejszej sprawy nie budzi również wątpliwości, że sprawcą tego zdarzenia, był kierujący samochodem V. (...)R. F., który jadąc samochodem w trudnych warunkach zimowych nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych, a następnie - po zauważeniu pieszego B. J.– podjął nieprawidłowe manewry obronne, tj. zaczął gwałtownie hamować i bez logicznego wytłumaczenia zaciągnął hamulec ręczny niezgodnie ze sztuką jazdy samochodem. Co więcej – z opinii biegłego sądowego wynika, że w takich warunkach zimowych, jakie w przedmiotowej sprawie panowały w dniu zdarzenia, gdyby R. F.nie zaciągnął hamulca ręcznego – miałby możliwość wyprowadzenia pojazdu z poślizgu. Te nieprawidłowe manewry spowodowały zaś utratę przez niego panowania nad pojazdem. Natomiast jak wynika z ujawnionych śladów na drodze - pieszy B. J.został potrącony, gdy znajdował się na lewym pasie ruchu dla kierującego pojazdem R. F.. Tak, więc pieszy znajdując się w granicach środka lewego pasa ruchu - nie stwarzał żadnego zagrożenia dla kierującego pojazdem marki V.. To kierujący nie zastosował się do zasady ruchu prawostronnego, albowiem po ominięciu zaparkowanych pojazdów po jego prawej stronie był zobowiązany powrócić na swój prawy pas ruchu, czego nie uczynił. Należy również podnieść, że nawet gdyby przyjąć, iż jak twierdzi R. B.J.przekraczał jezdnię 7 m przed przejściem dla pieszych, kierujący pojazdem marki V. (...)poruszając się z prędkością bezpieczną i bacznie obserwując zmieniającą się sytuację na jezdni, posiadał pełną możliwość uniknięcia potrącenia pieszego i podejmując w sposób prawidłowy manewry, miał możliwość nie utracenia panowania nad pojazdem.

Z tych wszystkich względów Sąd jednoznacznie stwierdził, iż sprawcą tego zdarzenia nie był pozwany B. J., lecz kierujący samochodem marki V. T. F..

Należy przy tym zaznaczyć, że w ocenie Sądu, opinia biegłego sądowego A. P. posiada niezaprzeczalny walor dowodowy. Jest jasna, spójna, pełna, brak w niej wewnętrznych sprzeczności, które mogłyby ją zdyskredytować. Biegły posiada odpowiednie kwalifikacje oraz wieloletnie doświadczenie w zakresie objętym treścią opinii. Ponadto biegły

na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2014 roku udzielił odpowiedzi na wszystkie zadane pytania, jego wnioski są logiczne, a to dodatkowo przemawia za uznaniem opinii za miarodajny dowód w sprawie. Zdaniem Sądu pełnomocnik strony powodowej nie zdołał przedstawić przekonujących argumentów podważających prawidłowość wniosków końcowych opinii biegłego sądowego A. P. w oparciu o kryteria zgodności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła, iż szkoda w pojeździe marki O. (...) powstała na skutek naruszenia przez pozwanego podstawowych zasad i przepisów ruchu drogowego, należało powództwo oddalić.

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Orzeczenie z punktu II wyroku znajduje oparcie w przepisie § 15 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, Nr poz. 490 tj.), które stanowią, iż koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują:

- 1) opłatę w wysokości nie wyższej niż 150% stawek minimalnych, o których mowa w rozdziałach 3-5 oraz
- 2) niezbędne, udokumentowane wydatki radcy prawnego.

Z kolei zgodnie z § 6 pkt 4, § 2 i § 15 pkt 1 powołanego rozporządzenia za prowadzenie przedmiotowej sprawy przysługiwało radcy prawnemu wynagrodzenie w kwocie 1 200 zł, powiększone o stawkę VAT wynoszącą 23 % czyli kwotę 276 zł, co daje łącznie kwotę 1 476 zł. Należy jednocześnie zauważyć, iż przy odpowiednim zastosowaniu przepisów obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu tj. art. 98 k.p.c., koszty te winny być zasądzone od strony powodowej.

Z tych powodów, w oparciu o cytowane przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

Orzeczenie o zwrocie kosztów z tytułu wydatków (punkt III wyroku) znajduje uzasadnienie w przepisie art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którym sąd z urzędu zwraca stronie wszelkie należności z tytułu wydatków, stanowiące różnicę między kosztami pobranymi od strony, a kosztami należnymi.

ZARZĄDZENIE

1/ odnotować;

2/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej, bez pouczenia;

3/ kal. 14 dni.

02.03.2015 r.